

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД
У БЕОГРАДУ
Кж1 50/25
27.2.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Машковића, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду К.бр. 478/24 од 20.09.2024. године, у седници већа одржаној дана **27.02.2025. године**, једногласно је донео, следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Машковића и пресуда Првог основног суда у Београду К.бр. 478/24 од 20.09.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К.бр. 478/24 од 20.09.2024. године, окривљени АА и окривљени ББ, оглашени су кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, па је окривљени АА применом одредби чланова 4, 42, 45, 54, 55 и 63 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци, у коју му се, применом одредбе члана 63 КЗ има урачунати време проведено у притвору, који му је одређен решењем Првог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 32/24 од 15.02.2024. године, преиначено решењем Првог основног суда у Београду Кпп.бр. 24/24 – Кв.бр. 310/24 од 28.02.2024. године, а који притвор му се рачуна од 14.02.2024. године, када је лишен слободе, па до 20.09.2024. године, када му

је притвор укинут, док је окривљени ББ, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54, 56, 57 и 63 КЗ осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци, у коју му се има урачунати време проведено у притвору по решењу Првог основног суда у Београду Кпп.Д.бр. 32/24 од 15.02.2024. године, а који му се рачуна од 14.02.2024. године, када је лишен слободе, па до 28.02.2024. године, када му је притвор укинут решењем истог суда Кпп.Д.бр. 32/24 – Кв.бр. 310/24 од 28.02.2024. године. На основу одредбе члана 258 став 4 ЗКП оштећени ВВ упућен је да имовинско-правни захтев постављен у односу на окривљеног ББ оствари у парничном поступку. На основу одредбе члана 264 став 1 ЗКП, окривљени АА и окривљени ББ обавезани су да накнаде трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног ББ, адвокат Владимир Машковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да пресуду укине у односу на његовог брањеника и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр. 58/25 од 22.01.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Машковића и првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Владимира Машковића, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, али се, осим интерпретације наведене законске одредбе у образложењу жалбе не прецизира у чему се конкретно иста огледа.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се истиче да је првостепени суд требало да донесе одбијајућу пресуду због апсолутне застарелости кривичног гоњења, применом одредбе члана 422 став 3 ЗКП, оцењени су као неосновани, имајући у виду да је окривљеном стављено на терет да је кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је прописана казна затвора од две до осам година, извршио дана 10.02.2024. године, а како је одредбом члана 103 став 1 тачка 3 КЗ прописано да се кривично гоњење не може предузети кад протекне десет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко пет година, а одредбом члана 104 став 6 КЗ прописано је да застарелост кривичног гоњења настаје у сваком случају кад протекне двоструко

време које се по закону тражи за застарелост кривичног гоњења, јасно је да у конкретном случају нису испуњени услови за доношење пресуде којом се оптужба одбија из разлога што се гоњење не може предузети због застарелости.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у жалби браниоца окривљеног истиче се да је првостепени суд погрешно утврдио да је окривљени ББ знао да је оштећени полицијски службеник у цивилу који је вршио службену дужност, односно да код његовог браћеника постоји заједнички умишљај да са првоокривљеним изврши напад на службено лице – полицијског службеника који обавља службену дужност, јер сви изведени докази указују на супротно. Надаље се у жалби износи сопствена анализа доказа, и то видео снимка догађаја, истичући да је првостепени супротно ономе што се налази на истом, из исказа оштећеног полицијског службеника утврдио да се критичном приликом легитимисао, због чега сматра да суд на исказу оштећеног није могао да заснује своју одлуку, посебно када се има у виду и одбрана окривљеног у којој је навео да није знао да је оштећени полицајац.

Међутим, Апелациони суд у Београду је овакве жалбене наводе оценио као неосноване, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа, које је ценио, како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбрана окривљених, дајући за своја чињенична утврђења из изреке у образложењу пресуде, довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Наиме, првостепени суд је правилном оценом исказа сведока оштећеног ВВ, у којем је на детаљан начин описао критични догађај, објаснивши да је пришао окривљенима, јер их је приметио како вербално малтретирају четири млађа лица, која су се налазила на аутобуском стајалишту, да му се окривљени АА обратио речима: “Шта хоћеш”, те да им је он (оштећени) показао службену легитимацију и рекао им да је полицијски службеник и питао их зашто узнемиравају ова лица, на шта му је окривљени АА одговорио на дрзак начин: “Може нам се”, након чега је од обојице окривљених затражио лична документа како би их легитимисао, те да су се они оглушили о његово наређење. Да су окривљени знали да је оштећени полицијски службеник, произлази из одбране окривљеног АА, у којој је навео да им се оштећени, након што их је питао зашто малтретирају малолетнике, одмах представио као полицајац, те како су у погледу ове одлучне чињенице исказ оштећеног и одбрана окривљеног АА у овом делу међусобно сагласни, то је првостепени суд правилно поступио када је у наведеном делу прихватио одбрану овог окривљеног.

Доносећи побијану пресуду, првостепени суд је ценио наводе браниоца окривљеног ББ, којима се истиче да видео снимак не потврђује наводе оштећеног да је показивао окривљенима службену легитимацију, при чему је имао у виду да се на снимку не уочава први контакт оштећеног са окривљенима, с обзиром на то да они у том тренутку замичу из кадра са леве стране, па како се поменуто на снимку није могло ни видети, првостепени суд је, и по оцени овог суда, чињеницу да се оштећени ВВ легитимисао окривљенима као полицијски службеник, показујући им службену легитимацију, правилно утврдио из исказа оштећеног у којем је тврдио да се легитимисао чим је прешао улицу у моменту када се сусрео са окривљенима, те је, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно поступио када је исказ

оштећеног прихватио.

О свему овоме у образложењу побијане пресуде су дати довољни, јасни, логични и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, због чега су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног ББ, стичу сва битна обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности у саизвршилаштву из члана 323 став 2 у вези става 1 у вези са чланом 33 КЗ, за које је и оглашен кривим, правилно утврдивши да је окривљени поступао са директним умишљајем.

Због тога су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног ББ којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног ББ, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована. Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи овом окривљеном правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности ценио чињеницу да се ради о млађем пунолетном лицу, које је у време извршења кривичног дела имало 19 година живота, да је отац једног малолетног детета, да су његове способности схватања значаја дела, као и могућност управљања поступцима биле смањене до степена битног, да раније није осуђиван, као и да је делимично признао извршење кривичног дела, док је нашао да отежавајућих околности није било. При томе је првостепени суд правилно закључио да наведене олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих, имају карактер нарочито олакшавајућих околности које оправдавају примену института ублажавања казне из члана 56 и 57 КЗ, те је правилно поступио када га је осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју ће му се, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунати време проведено у притвору ближе наведено у изреци побијане пресуде.

По налажењу овог суда, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени ББ осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног и иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Због тога је Апелациони суд у Београду супротне жалбене наводе браниоца окривљеног, којима се оспорава правилност одлуке о казни, тако што се истиче да је иста престога, с обзиром на наведене олакшавајуће околности, којима је дат значај нарочито олакшавајућих околности, те да се у конкретном случају и изрицањем блаже казне може остварити сврха кажњавања, оцењени као неосноване.

Указивање у жалби браниоца на чињеницу да је окривљени у време извршења кривичног дела за које се терети, био млађе пунолетно лице, те да је с обзиром на обележја његове личности и околности под којима је дело учинио, било услова за примену одредбе члана 41 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и

кривично-правној заштити малолетних лица, која прописује могућност изрицања васпитних мера. по оцени другостепеног суда, без утицаја су на другачију одлуку о кривичној санкцији, имајући у виду да је првостепени суд ценио околности под којима је дело учињено, па је правилно нашао да у конкретном случају нема места примени наведене законске одредбе, јер је за постизање сврхе кажњавања нужно изрицање казне затвора.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић